

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιούμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐπαγωγὰς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμήνος δρ. 10.
ΕΒΕΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλ. κὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 28

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ' (Συνέχεια)

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς Ζίνας ἔπessαν πάνω στὸ ζαφεῖρι τῆς Θασιάς.

Εἶχε γίνει γι' αὐτὴ σὰ φυλαχτό. Τόχε πάντα μαζί της, γιὰ νὰ θυμᾶται τὴ μικρὴ ξενιτεμμένη ψυχούλα, ἀκόμη ὅμως καὶ γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾷ μερικὰ πράγματα : Ὅταν περνοῦσε τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλό της, ἡ Ζίνα εἶχε δώσει ὑπόσχεση ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, νὰ μὴν θυσιάζῃ τὴ χαρὰ τοῦ ἄλλου γιὰ τὸ δικό της γούστο.

Καὶ ξαφνικὰ ἡ εἰκόνα τῆς θείας τῆς πρόβαλ' ἐμπρός της.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε ὑποφέρει τόσο, μόνο ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας μοναξιά! Πῶς θὰ περνοῦσε τώρα ἐβδομάδες δλόκληρες στὸ μοναχικὸ σπῆτι, ἀντικρίζοντας πάντα τὸ πένθος τῆς καὶ τὴν ἀδαιανὴ θέσση τῆς Ζίνας;

Τὴ θάκανε χωρὶς τὰ νσιᾶτα καὶ τὴν εὐθυμία τῆς Ζίνας, ποὺ ἦσαν ὁ μόνος λόγος ποὺ ζοῦσε;

Πάλι ἄρχιζε μέσα της ἕνας ἀγῶνας, ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ στὴν ἡλιόλουστη Νίκαια, κί ἡ μικρὴ νίκησε καὶ πάλι.

Ὅταν ἡ Ὑβόννη τὴ ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ δώσει εὐνοϊκὴ ἀπάντηση στοὺς γονεῖς της, ἡ Ζίνα τῆς ἀπάντησε μὲ τόνο σοβαρό :

— Πρὶν σοῦ πῶ ναι ἢ ὄχι, πρέπει νὰ ρωτήσω τὴ θεία μου. Πολὺ φοβᾶμαι ὅμως ὅτι δὲ θὰ μ' ἀφήσει γιὰτὶ τῆς κοστίζει πολὺ νὰ μένῃ μοναχὴ της.

— Ἐλα τώρα, ἔκαμε ἡ Ὑβόννη. Παρακάλεσέ τη θερμὰ καὶ θὰ σ' ἀφίσει.

— Ἄν τὴν παρακαλέσω, βέβαια θὰ μ' ἀφήσει, αὐτὸ τὸ ξέρω. Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ τὴν παρακαλέσω. Σκέψου, Ὑβόννη, ἄλλον ἔκτος ἀπὸ μένα δὲν ἔχει στὸν κόσμον, αὐτὴ ποὺ γνώρισε τόσο δύναμη καὶ τόσες εὐτυχισμένες μέρες... Κί ἂν μ' ἀφήσῃ, πῶς θὰ μοῦ βαστήξῃ ἑμένα ἡ καρ-

διὰ νὰ τὴν ἀφήσω μοναχὴ; Δὲν μπορῶ.

Μὰ ἡ Ὑβόννη ἐπέμνε :

— Πές της το, Ζίνα, πές της το ἀπόψε κί' αὔριο περιμένω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀπάντησή της. Προσπάθησε, Ζίνα, θὰ περάσουμε ζάχαρι. Εἴν' ἕνα μέρος θαυμάσιο.

Ἡ συνηγορία τῆς Ὑβόννης ἦταν θερμὴ. Ὡστόσο, μόνο αὐτὴ, δὲ στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ κορία Φιροτὰτ παρατήρησε πῶς ἡ ἀνιψιά της εἶχε ὅφους συλλογισμένο. Τὴ ρώτησε, τὴν ἐαναρώτησε καὶ τέλος ἡ Ζίνα ἄνοιξε τὸ στόμα της, σὰ νὰθελε ν' ἀπαντήσῃ, μὰ πάλι τὸ ξανάκλεισε. Ὅστερ' ἀπὸ πολλὴ σκέψη εἶπε δειλά :

Ἡ Κὰ Χάτ' εὐ ἔδινε χοροὺς περίφημους... (Σελ. 218, στ. γ')

— Μπορεῖς νὰ μαντέψῃς, θεία μου; τί μοῦ πρότεινε σήμερα ἡ Ὑβόννη Λεγκράν;

— Ὅχι, Ζινούλα, δὲν μπορῶ. Πές το μοῦ κιόττερα ἀμέσως.

— Ἄκου λοιπόν. Μὲ κάλεσε, ἐκ μέρους αὐοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, νὰ περάσω κανένα μῆνα μαζί τους στὸ Ντινάρ.

Ἡ πριγκίπισσα, χωρὶς καμμιά δυσἀρέσκεια, εἶπε ἤσυχα :

— Εἶναι εὐγενικὴ φιλενάδα.

Ὅστερα ρώτησε :

— Καὶ τί τῆς ἀπάντησες, Ζίνα μου; Ἐκεῖνη πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα σκαμνάκι, στὰ πόδια τῆς θείας της, ποὺ τῆς χαϊδεύσε τὰ καστανά της μαλλιά. Μέσα στὸ μισόφωτο, τὸ ζαφεῖρι ἀχτινοβόλησε.

— Ἀπάντησα... φιθύρισε ἡ μικρὴ, ἀπάντησε ὅτι δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μοναχὴ τόσον καιρό.

— Ἀ, ἔκαμε ἡ χήρα, ἀρνῆθηκες; Δὲν ξέρεις πῶς μὲ λύπησες, Ζίνα μου!

Ἡ μικρὴ τὴν κοιτοῦσε κατάπληκτη.

— Δηλαδή, θεία μου, εἶπα πῶς θὰ συζητήσω μαζί σου τὴν πρότασή της.

— Τί νὰ συζητήσουμε, Ζίνα μου; Μποροῦσε νὰ περάσῃς καλύτερα τὸν Αὐγούστο;

— Ὅστε... δὲν καταλαβαίνω... Μὲ συμβουλευθεῖς νὰ σ' ἀφήσω μοναχὴ καὶ νὰ φύγω; Ὅχι, ὄχι. Αὐτὸ πιά δὲ θάναί εὐχαρίστηση γιὰ μένα.

— Ἀ, κόρη μου, τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν καρδιά σου... Μὰ ὅπαρχει ἕνας ἄτλος τρόπος νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα: Σὺ θὰ δεχθῇς τὴ φιλοξενία τῆς φίλης σου. Ἐγὼ θὰ ἔλλω στὸ Ντινάρ καὶ θὰ μείνω σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Θὰ βλέπαμάστε ὅλη τὴν ὥρα. Κί' ὅταν δὲν θῆμαστε μαζί, πάλι θὰ σὲ νοιώθω πολὺ κοντὰ μοῦ κί' ἔτσι θὰ μαι εὐτοχισμένη. Δὲ θέλω τίποτα περισσότερο...

Ἡ Ζίνα φίλησε τὸ λεπτὸ χέρι τῆς θείας της.

— Πάντα καλές ιδέες έχετε σεις, θεία μου. Αφού γίνεται έτσι, ακόμη καλύτερα. Είμαι όλη κέφι. Πετώ απ' τη χαρά μου.

Την άλλη μέρα, η Ζίνα εξιστόρησε στη φιλενάδα της το σχέδιο της θείας της.

Εμειναν όλοι σύμφωνοι μ' αυτό το σχέδιο. Η Ζίνα δέχτηκε την πρόκληση των Λεγκράν, κι η πριγκίπισσα κράτησε δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Φλοίσβος» του Ντινάρ.

Την πρώτη Αύγουστου, η πριγκίπισσα Βαλεντίνα κι' η ανίψια της πήραν το τραίνο κι' έφτασαν στο Ντινάρ πρωί, μ' ένα λαμπρότατο καιρό.

Η μικρή πόλη ήταν γεμάτη ξένους, περιηγητές. Στους δρόμους περνούσαν ανοιχτόχρωμες τουαλέτες, δεσποινίδες λεοκοντυμένες, που κρατούσαν ως επί το πλείστον ρακέτες. Ο άερας ήταν ζεστός, χωρίς νά'ναι βαρύς, κι' αισθανόταν κανείς την καρδιά του νάνοιξη στο ύγεινό αυτό κλίμα.

Οι δυο ταξιδιώτισσες τ'όβαλαν για το ξενοδοχείο, όπου θάμνε η κυρία Φροστά.

Έκαμαν την τουαλέτα τους, πήραν κάτι καλ' ξεκίνησαν για τη βίλλα «Σειρήνια» όπου η οικογένεια Λεγκράν περιμένε τη Ζίνα.

Ήταν ένα ωραϊότατο σπίτι σκεπασμένο με κισσό, αϊγόκλημα κι' άγριο-τριανταφυλλίες. Οι μέλισσες βομβούσαν τριγορίζοντας στάνοιγμένα λουλούδια κι' η θαλασσινή αύρα ψιθύριζε γλυκά μέσα στα φύλλα.

Ήταν χτισμένο σ' ένα ύψωμα κι' έβλεπε τη θάλασσα που έρχόταν κι' έσπαζε στους βράχους της ακτής. Απ' τα παράθυρα της σάλας, που άνοιγαν σ' ένα άπεραντο όριζοντα, έβλεπαν λουλούδια, χλόη, ύστερα τη θάλασσα, σάν άπεραντο γαλάζιο χαλί, τον κόλπο του Ντινάρ και χαμηλά εκεί κάτω, τα τείχη του Σαιν-Μαλό.

Η Υβόννη ώδηγησε τη φιλενάδα της στο δωμάτιο που της είχαν ετοιμάσει: ένα χαριτωμένο δωμάτιο με έπιπλα βερνικωμένα άσπρα και ντυμένα με ρόζ κρετόν.

Οι τοίχοι ήταν ντυμένοι με ρόζ χαρτί, ή κουρτίνες ήταν κι' αυτές ρόζ. Μ' ένα λόγο ήταν ένα δωμάτιο ρόδινης χαρραχής, έν' αληθινό κοριτσίστικο δωμάτιο.

Σ' οποιοδήποτε μέρος του δωματίου κι' αν βρισκόταν κανείς, είχε θαυμάσια θέα στην κόλπο, που τ'όν έσχιζαν φαρόβαρκες, κίβρια και βαποράκια.

Η Ζίνα ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο την Υβόννη.

— Ελπίζω πως θα ευχαριστηθής μαζί μας, Ζίνα, είπε εκείνη. Θα κά-νομε τα πάντα για να σ' ευχαριστή-

σομε... Ό,τι μπορούμε τουλάχιστο...

— Και δεν χρειάζεται να κουραστή-τε πολύ, γιατί είμαι κιόλας κατευχα-ριστημένη.

Κουδέντιασαν λίγη ώρα κι' ύστερα κατέβηκαν για να επισκεφθούν όλη την περιοχή της βίλλας. Τόν κήπο, τις σέρρες, τους σταύλους.

Υστερα η Υβόννη ώδηγησε τη Ζίνα σ' ένα μικρούλι καμαράκι, που άλλοτε το είχαν χτίσει γι' αυτή μοναχά.

Ήταν ιδιοκτησία της μικρής όταν ήταν όχτώ χρονών. Στη μέση είχ' ένα τραπέζακι, καρεκλές και μια μικρή σόμπα, που ακόμη είχε λίγη στάχτη.

— Α, τι γλυκές ώρες πέρασα δώ μέσα!.. Έλεγε η Υβόννη. Είχα δημιουρ-γήσει μια ιδιαίτερη ζωή, ήμουν μητέρα

«Η μικρή πόλη ήταν γεμάτη ξένους...»
(Σελ. 218 στ.α')

Ξη παιδιών. Νά τι άπόμειναν απ' αυτά.

Κι' άνοιξ' ένα συρτάρι κι' έβγαλε ξη κούκλες σε κατάσταση έλσεινής.

Οι δυστυχισμένες πορσελάνινες κό-ρες της Υβόννης ήταν έμαλλιασμέ-νες και κουρελοντυμένες. Μά η Υβόν-νη κοιτούσε με συγκίνηση τα γαλάνια μάτια τους, που τόσο συχνά άλλοτε πολεμούσε του κάρου να βρή μέσα σ' αυτά μιαν άχτιδα ζωής.

— Αδελφή είνε η Βαθίλδη, είπε η Υ-βόννη δείχνοντας μια άράπισσα κού-κλα. Ήταν ή μπόννα. Και τι δεν εί-δαν τα μάτια της!..

Σολλογίστηκε μια στιγμή και συνέ-χισε:

— Δεν ήμουν, ξέρεις, μόνη μου πο-τέ. Είχα πάντα τη συντροφιά τους κι' ε,ι ώρα να με ζητούσαν, έδω θα μ' έβρισκαν.

Η Ζίνα κοιτούσε τις μικρές άψυ-χες φιλενάδες της Υβόννης. Ταχτο-ποιούσε τα μαλλιά τους, έσπασε

με μεγάλη προσοχή τα ρούχα τους.

— Χαίρομαι που τις βλέπεις, είπε τότε εκείνη, γιατί έτσι μοδ φαίνεται πως ή φιλία μας είναι πιο παλιά. Μοδ φαίνεται πως πάντα ήμαστε φίλες.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κου-δούνι του φαγητού κι' έκαψε την κου-δέντα τους. Κι' ένφ τοποθετούσαν στί: γωνίες τους τις ξανθές και καστανές κούκλες, ή Υβόννη άναστήναζε έλαφρά:

— Τι κρίμα να μ'ας άρσουν οι κούκλες όταν μεγαλώνουμε!

Κατά τις τέσσαρες, βγήκαν στην πλατεία. Παρασόβια ποικιλόχρωμα, ά-νοιχτά παιδικάτικα φορέματα, έκαναν ένα ωραίο σύνολο γεμάτο ζωή κι' εδ-θυμία.

Τα νερά είχαν κατέβη και πολλοί έ-καναν μπάνιο.

— Μόλις συνηθόσεις το κλίμα, είπε η Υβόννη, θ' αρχίσουμε μπάνια μαζί, άν το λέη ή καρδιά σου.

— Και βέβαια! άπάντησε ή μικρή Βαθίλδη. Το κολύμπι ήταν απ' τις με-γαλύτερες διασκεδάσεις μου στη Βαλ-κανία.

Αφ'ησαν ύστερα την παραλία και πήγαν, μαζί με την κυρία Λεγκράν, στο καζίνο, όπου ώρα πολλή τους λίκνιζεν εδχάριστα ή όρχήστρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'
Στο Ντινάρ

Πέρασαν αρκετές εδχάριστες μέρες. Ο κύριος κι' ή κυρία Λεγκράν έρ-χόνταν κάθε καλοκαίρι στο Ντινάρ κι' είχαν γνωρίσει όλους τους γειτονικούς ιδιοκτήτες.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και μια πολύ πλούσια Αμερικανίδα, ή Κα Χάτ-λεϋ, που έδινε χορούς περιφημούς για την πολυτέλεια και τη λαμπρότητά τους.

(Επεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ

Με σένα πάντα θάθελα
Νάμουν έγώ άντάμα,
Που γέλιο κάνεις του φτωχού
Τό άπελπισμένο κλάμμα,
Για ν' άγρυπνώ στού άρρωστου
Τό άνιαρό κρεβάτι,
Για να θωρώ τό δύστυχο
Με δακρυμένο μάτι.
Για να μιλω παρήγορα
Στά όρφανα παιδάκια,
Στά σκληρωμένα έλευθεριά
Νά δίνω τά πουλάκια.

Για να πλησιάζω και λησθή
Μ' άγάπη χωρίς τρόμο,
Για να οδηγώ και τον κακό
Στης άρετής τό δρόμο.

Και να σκορπάω μ' άχνόγελα
Παντού την ευφροσύνη...
Με σένα πάντα άς ήμωνα
Αντάμα, ό Καλόςυνη!

ΜΗΣΤΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

(Του André Lichtenberger)

(Συνέχεια, ίδε σελ. 210.)

Δε θα χρэйςμεν σε τίποτε, άφου-δε χρειάζεται παρά ήσυχία. Άπεναν-τίας μάλιστα θα προσέφερε ήπηρεσία άν πήγαμε. Θα δικαιολογή σε και τη μαμά της. Έκτος αυτού, θα περάση ευάριστα.

Οι περάση εδχάριστα... Ίδεα που έχει τέλος πάντων αυτή ή μαμά για την καρδιά της κόρης της! Θα περάση εδχάριστα, τη στιγμή που ο μπαμπάς της είναι άρρωστος και περιμένει τό γατρό;... Άς είναι όμως, άφου έτσι πρέπει, θα πάει. Μά, προς Θεού, μη νομίζουν πως εθα περάση εδχάριστα!

Στωικά ή Λιλίκα αρχίζει να ντόνε-ται. Μά το πρόσωπό της έχει τόσο πένθυμη όψη, δείχνει τόση άνησυχία και φροντίδα, ώστε, μόλις μπήκε στο σπίτι των Λεκορέν, όλοι άρχισαν τις έρωτήσεις: «Τι έχεις, Λιλίκα, τι σου συνέβη;»

Με πένθυμη φωνή και μ' ένα χαμό-γελο, άπ'αυτά που οι κανόνες της συμ-περιφοράς επιβάλλουν σε παρόμοιες περιστάσεις, ή Λιλίκα έξηγεί ότι ο μπαμπάς είναι άδιάθετος κι' ότι ή μα-μά της την έξουσιοδότησε νάρθη να τη δικαιολογή. Όλοι αρχίζουν τα έπιφωνήματα. Τόν καίμένο τόν μπα-μπά! Βέβαια δεν είναι τίποτε σοβαρό. Ποιος ξέρει όμως πόσο θα ύποφέρη. Κάθε νεοφερμένος μάθαινε τό νέο. Η Λιλίκα ύπεχρώθηκε να ξαναρχίσω χί-λιες φορές τη διήγησή της, να δίνη τις έ-διες έξηγήσεις. Περιστοιχίζεται από γενική συμπάθεια. Και μ' όλες τις ά-νησυχίες της, της είναι εδχάριστο ν' ά-κούη τόσες καθησυχαστικές διαβεβαιώ-σεις και γνώμες έμπειρών: «Αν ο πο-νυκέφαλος έπέμνε, θάταν καλό ένα ποδόλουτρο με σινάπι, πολύ ζεστό. Έ-πίσης και μια μικρή άφάιμαξη... Αδτά τα παλιά φάρμακα είναι πολλές φορές θαυματουργά... Η Λιλίκα ευχαριστεί άδιανόπως.

Πήραν τό τσάι, έπαψαν τένις. Τ'ά-πόγευμα πέρασε ώρα. Κι' όταν, στις έξη, είδοποίησαν τη Λιλίκα ότι ή Καλ-λιόπη είχε πάει για να την πάρη, ή μικρή άπόρησε πως πέρασαν οι ώρες! Τήν ξεβγαλαν όλοι, τη γέμισαν καλά λόγια κι' εδχέρις κι' έφυγε μαζί με την ό ηρέτρια.

— Πώς πηγαίνει ο μπαμπάς;

«Η Καλλιόπη άπαντά πολύ ήσυχια. Αδελφή αδέρφωνα. Δέν τη είδ'η αδελφή άν ήρθε ο γατρός. Πιστεύει νάι, μά δεν έχει πεποίθη. Ε, πάση περι-πτώσει ο κύριος ήταν στην κάμαρά του και δίπλα του ή κυρία. Αδτό ξέρει ο-λο-όλο.

Βέβαια, άν είχε χειροτερέψει ο μπα-

μπάς, τό σπίτι θάταν περισσότερο άνή-συχο και θα τ'όπερνα είδηση κι' ή Καλ-λιόπη. Φαίνεται λοιπόν πως ή Λιλί-κα θα βρή τόν μπαμπά της καλλότε-ρα, έως έντελώς καλά.

Έτσι φαίνεται, μά όσο κινεούουν να φτάσουν, ή Λιλίκα τρέχει όλο και περισ-τερο, κι' ή Καλλιόπη λαχανιά-ζει για να την φτάση. Δίχως άλλο, αϊ-σθάνεται κάποια τύψη γιατί διασκέδ-σε τόσο ώραία στο τσάι και διάζεται να καθησυχάση τη συνείδησή της... Έ-κτος αυτού, όταν θραδούξη, όταν ό ή-λιος πέφτει κι' είναι κανείς κάπως κουρασμένος, τόν κυριεύει πάντα μια άνησυχία μαζί με άπαίσιες ιδέες.

Μά στην καμπί της δενδροστοιχί-ας, προβάλλει ξαφνικά ή Ροζαλία. Με τό μούτρα κατεδασμένα όπως πάντα, φαίνεται διαστική και θυμωμένη. Εδ-θός μόλις τό μάτι της πήρε την Καλ-λιόπη, τη φωνάζει άγρια. Δεν είναι και λίγη άρξ από τότε που έφυγε. Πά-ρα πολύ άργησε. Πρέπει να πεταχτή τώρ' άμέσως να πάρη μια δραχμή πά-γο. Άς μπη στο πρώτο καφενείο που θ' άπαντήση, για να μη χασομερή. Είναι για τόν κόριο. Καί τελειώνον-τας την προσαγή της, ή Ροζαλία γυρί-ζει πίσω μαζί με τη Λιλίκα.

— Πάγο!

Νάι, τόν έήτησε ο γατρός. Η κυ-ρία είπε πως χρειάζεται γρήγορα, πο-λύ γρήγορα. Λοιπόν κι' ή Ροζαλία έ-φυγε άμέσως κι' άφησε τό κατόπουλο στη φωτιά. Αδτό πια είναι που θα γί-νη κάρβουνο μοναχό. Άν ή δεσποινίς κι' ή Καλλιόπη περπατούσαν λιγάκι πιο γρήγορα...

Νάταν άλλη περίπτωση, ή Λιλίκα θα διαμαρτύρετο γι' αδτή την κατηγορία. Τώρα όμως ούτε δίνει προσοχή. Είναι καταφοβισμένη. Αδτός ο πάγος τις φέρνει στο νού φριχτές εικόνες. Σ' ένα μυστικόρημα που διάβασε, ο Άλφόν-σος, που είχε τραυκατισθή στο κεφάλι, πέθανε μέσα σε τρώμερο παρχλήρημα, μ' όλες τις πγωνμένες κομπρέσες που διαρκώς το έβαζαν στο καυτό του μέ-τωπο.

— Έξερεις τι θα τόν κάνουν αδτό την πάρο, Ροζαλία;

Η Ροζαλία σηκώνει τοδ ώλου.

— Για τά πόδια, για την κοιτιά, — έρώ κι' έγώ!

Πιστεύει όμως, μάλλον για τη κοι-λιά. Έπει της έδχλαν πέρρη της έαδέρ-φης της, που είχε σκληρωθεί διττα.

Πέθανε σε σπαρακτωδώς ώρες. Οι γα-τροί είναι όλοι δολοφόνοι.

Αδτά βέβαια δεν είναι καθόλου ένθαρρυντικά. Μά ή Ροζαλία δεν είναι και καμιά έκτοική άδελφή. Εδτωχώς έφθασαν... Η Λιλίκα θα μάθει...

«Οχι άμέσως. Στο διάδρομο τη στα-ματούν. Η μαμά παρηγγέλνει στη

Λιλίκα να γδωθή χωρίς θόρυβο και να κατέβη πάλι κάτω. Ο μπαμπάς έχει φοβερό πονοκέφαλο ακόμη και θέλει να ήσυχάση.

Η Λιλίκα πολεμά να εξιχνιάση. Μά ή όηρητέρα έχει πολύ άόριστες πλη-ροφορίες. Θωμάται ότι, όταν ο πατέρας της είχε κάποτε άρρωστήσει βαρεία, τοδδιναν να καταπίνη κομμάτια πάγο.

Φόρεσε την ποδιά της και κατέβη. Έχει πια σκοτεινιάσει. Νά διαβάση κανείς είν' άδδύνατο. Άλλωστε δε θα μπορούσε. Άνεμος έχει σηκωθή. Κά-θε τόσο οι μακρινοί του στεναγμοί με-γαλώνουν τη μεταγχολία της έσπερι-νής αδτης ώρας.

Η πόρτα άνοίγει. Όχι, δεν είν' ακό-μη ή μαμά. Είναι ή Καλλιόπη. Τό φαί είν' έτοιμο. Πώς; Θα φάη μόνη της; Όχι, θα περιμένη.

Μόλις είχε ξεδιπλώσει την πετσέτα της, να κι' ή μαμά της.

— Πώς πάει ο μπαμπάς;

— Καλύτερα, πολύ καλύτερα.

Κι' ή φωνή της μαμάς είναι δονα-τή και γεμάτη πεποίθηση.

— Τι είπε ο γατρός;

— Είπε πως είν' απ' τόν ήλιο. Τίπο-τε δηλαδή.

— Τότε, αδτός ο πάγος;

— Πάγος; Τι πάγος; Έ... απλώς μια πρόβλεψη. Άν τυχόν σηκωθή ο πυρετός, θα κάμουμε μερικές κομπρέ-σες. Για την ώρα όμως δεν ύπάρχε λόγος.

Ο τόνος της μαμάς είναι άμέριμνος. Άν δεν ήταν πρασποητός, θάταν λι-γώτερο άμέριμνος. Η μαμά φαίνεται με τό πρώτο βλέμμα άνήσυχη. Αδό ρουτίδες στο μέτωπό της. Κάνει πως τρώει, μά δεν έγγίζει τίποτε. Η Λιλί-κα της τό παρατηρεί. Θωμώνει:

(Επεται τό τέλος)

KIMON AAKIDHS

ΤΟ ΚΑΤΙΚΙ

Νοιώθω άπόψε την ψυχή μου να πονή. Τό καίτι πδχει άπλώσει τό πανί, στά νερά σιγοσαλεύοντας όκνά μέσ' απ' τό ήσυχο λιμάνι ξεκινά.

Νοιώθω άπόψε πως με κάνει να πονώ τό θαιπό, γαληνεμένο δειλινό. Που σά σκιές κάνει τά πλοία τά παλιά, στείχαιωμένες στών νερών τη σιγαλιά.

Τό καίτι, άργοσαλεύοντας όκνά, όνειρεύεται ταξίδια μακρινά. Κι' όμως είναι, στά γαλήνια τά νερά, τά πανιά του σάν άκίνητα φτερά.

Από τό έρημο λιμάνι έχει πια βγή κι' όλο πάει μες στις γαλήνης τη σιγή. Και μακριά τά τευτωμένα του πανιά μοιάζουν λαβαρα ύψωμένα στην έρημιά. Κι' όλο πιο βαθιά τό νοιώθω πως πονώ.

Τό καίτι έχάθη μες στο δειλινό...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΞΕΛΙΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΡΥΘΗΚΕ στάς Αθήνας μια καινούργια εφημερίδα με μεγάλα κεφάλαια και, φυσικά, με τα τελειότερα μέσα. Προχτές το βράδυ πήγα στο τυπογραφείο της, όπου είδα να εργάζεται δόκιμος λόχος τυπογράφων. Και βέβαια, αφού σε λίγες ώρες επρόκειτο να στοιχειοθετηθούν δώδεκα μεγάλες και πυκνές σελίδες! Έπειτα πήγα να ιδώ και το πιεστήριο. Τι τεράστια και πολύπλοκη μηχανή! Ζάλη σε πιάνει να τη βλέπεις. Και βέβαια, αφού οι δώδεκα εκείνες σελίδες επρόκειτο, σε λίγες ώρες, να τυπωθούν σ' ένα χιλιάδες αντίτυπα! Μά μπορεί πια να φαντασθώ καθένας τι μέγεθος, τι αντοχή, τι δύναμη, τι ταχύτητα, τι τελειότητα πρέπει να έχει ένα πιεστήριο, για να βγάλει, από τα χαράματα ως το πρωί, ένα χιλιάδες δωδεκάσέλιδες εφημερίδες, έτοιμες, διπλωμένες, κολημένες, καλοτυπωμένες και με ζωγραφίες!

Κι' ενώ έχασκα μπροστά στο γίγαντα αυτόν των πιεστηρίων, θυμήθηκα το πρώτο πιεστήριο που είδα στη ζωή μου, όταν ήμουν παιδί στη Ζάκυνθο. Πηγαίνοντας στο σχολείο μου, περνούσα απέξω από το τυπογραφείο του Σέργιου Ραφτάνη, — του περφόρμου αυτού εκδότη των επιτηδεύων ποιητών κι' ιστοριογράφων, — κι' έβλεπα από τα τζάμια τους τυπογράφους που στοιχειοθετούσαν. Στοχάζομαι πώς στο παιδικό μου πρόσωπο θα ζωγραφίζονταν τόσο ζωηρά ή περιέργεια, ό πόθος να τους ιδώ κι' από κοντά, ώστε μια μέρα ένας εργάτης συγκινήθηκε, μου άνοιξε την πόρτα και, με μια καλοσύνη που δεν την έχω, μου είπε: «Έμπα μέσα να ιδής το τυπογραφείο!» Μπήκα χωρίς να μου το ξαναπεί. Κι' αφού περιεργάστηκα λίγο τη στοιχειοθεσία, προχώρησα πάρα μέσα να ιδώ και το τύπωμα, Α, το μικρό, το απλό, το πρωτόγονο εκείνο πιεστήριόκι! Έδούλευε με το χέρι. Έβρεχαν το χαρτί, το τοποθετούσαν προσεκτικά, το άπλωναν, το ίσιωναν σ' έναν πλάνο! Έπειτα, με την κίνηση μιας ρόδας, έκαναν τον πλάνο αυτόν να πεί να σταθί άπλω στην πλάκα με τα στοιχεία, που στο άναμειξήν την μελάνωνε ένα παιδί, κι, με την κίνηση ενός μοχλού, να πιεσθή από ένα βαρύ μετάλλιο σκέπασμα. Κατόπι ξανακινούσαν τη

ρόδα κι' ο πλάνος γύριζε πίσω. Τότε άνοιγαν, έβγαζαν το χαρτί τυπωμένο, το έβαζαν σ' ένα μέρος για να στεγνώσει κι' έβαζαν άλλο βρεμμένο να τυπωθή. Χωρίς ύπερβολή, με τη φασαρία αυτή, το χειροκίνητο πιεστήριο του Ραφτάνη χρειαζόταν ένα λεπτό της ώρας για κάθε αντίτυπο. Έβγαζε δηλαδή μόλις πενήντα ως εξήντα αντίτυπα την ώρα! Πόσα... χρόνια θα ήθελε για να τυπώσει μια... καθημερινή εφημερίδα σ' εκατό χιλιάδες!

Ο καλός εκείνος εργάτης που με έμπασε, στο τυπογραφείο, λεγόταν Φραγκόπουλος. Φουητής έγω, τον ξαναβρήκα στο ίδιο κατάστημα του Ραφτάνη, που εντωμεταξύ είχε μετατεθεί στάς Αθήνας. Και με πολλή χαρά με έμπασε πάλι, γι' να μου δείξη το καινούργιο πιεστήριο που είχε προμηθευθή ο τυπογράφος-εκδότης. Χειροκίνητο βέβαια κι' αυτό, αλλά πόσο τελειότερο! Δεν είχε ανάγκη να του βρέχουν το χαρτί, ούτε να του μελάνωνουν την πλάκα με κύλινδρο του χειριού. Αυτή τη δουλειά την έκανε μηχανικά το «μελάνειο» του πιεστηρίου. Και τάντίτυπα έβγαζαν με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα, ίσως και πενήντα αντίτυπα την ώρα.

Και το ζακυνθινό πιεστήριο, το καίμενο, τι έγεινε; ρώτηρα το Φραγκόπουλο.

Νά το! μου αποκρίθηκε. Τόχουμε κεί για να βγάζουμε μόνο διορθώσεις.

Και μου το έδειξε σε μιάν άκρη, μικρούλι, ταπεινό, άσχημο, παραπεταμένο, περιφρονημένο, αυτό που κυριαρχούσε άλλοτε στο τυπογραφείο καταμερίς. Η «πρόδοος» το είχε εκτοπίσει. Άντμε στο «παρελθόν».

Σε λίγο, το τυπογραφείο ήταν και μέσα ή δουλειά μου. Έργαζόμουν σε περιοδικά, σ' εφημερίδες, τύπωνα βιβλία. Λοιπόν, δεν περνούσε χρόνος, χωρίς να βρεθώ μπροστά σ' ένα καινούργιο πιεστήριο, μεγαλύτερο και τελειότερο από εκείνο που ήξερα πριν. Έτσι είδα το πρώτο που έδούλευε με γκάτσι, και το πρώτο ηλεκτροκίνητο, και το πρώτο «κυλινδρικό», — που ή πλάκα του δηλαδή με τα στοιχεία γινόταν από μεταλλό λεπτό και τυλινόταν σ' ένα κύλινδρο, για να τυπώνεται πιο γρήγορα, — και το πρώτο που συγκολλούσε τα φύλλα, και το πρώτο που τα διπλώνει, και το πρώτο που τήρει μούσε, και το πρώτο που τύπωνε με χρώματα, και καθεξής. Ός πιν, μέσα σε σαράντα χρόνια, είδα και το μεγαλύτερο, το τελειότερο, το θαυμαστότερο απ' όλα: Τον γίγαντα των πιεστηρίων που τυπώνεται ή καινούργια εφημερίδα, σ' Ελευθέρος Λόγος. Τι διαφορά από το μικρούλι εκείνο, το

πρωτόγονο, το ατελείωτο ζακυνθινό που μου θύρισε!

Και όμως, από εκείνο έγεινε τούτο. Σιγά-σιγά, με τον καιρό, το μικρό μεγάλωσε και τελειοποιήθηκε. Κάθε χρόνος που περνούσε, επρόσθετε και μια μικρή τελειοποίηση στο αρχικό μηχανήμα του Γουτεμβέργιου. Έκαμε κι' αυτό την εξέλιξή του. Κι' από το πρωτόπλασμα να πούμε, το ατελείωτο, έφτασε στη σημερινή του μορφή και στην εκπληκτικότητά της τελειότητα. Ούτε θα σταματήση βέβαια εδώ. Σήμερα, ακόμα, στην Ευρώπη, οι μεγάλες εφημερίδες, — αυτές που τυπώνουν κι' ένα εκατομμύριο αντίτυπα την ημέρα, — έχουν τελειότερα πιεστήρια κι' απ' αυτό. Και θα αποκτήσουν σε λίγο ακόμα τελειότερα. Μετά σαράντα χρόνια, υποθέτω, ένα πιεστήριο σημερινό θα κάνη την ίδια εντύπωση, και θα φαίνεται τόσο μικρό, και θα είναι τόσο εκτοπισμένο, όσο και το παλιό εκείνο που του έβρεχαν το χαρτί και το κινούσαν με το χέρι.

Κι' έτσι για όλα τα πράγματα, — μηχανήματα, συστήματα, ιδρύματα. Καθέν' απ' αυτά έχει τον αρχικό του τύπο, το πρωτόπλασμα του, που λίγο ή εξέλιξη το μεταμορφώνει ολοένα τελειότερο. Γιατί κι' ο άνθρωπος που τα κάνει όλ' αυτά, εξελίσσεται ο ίδιος, τελειοποιείται, προοδεύει.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SANDEAU].

ΙΗ'. (Συνέχεια)

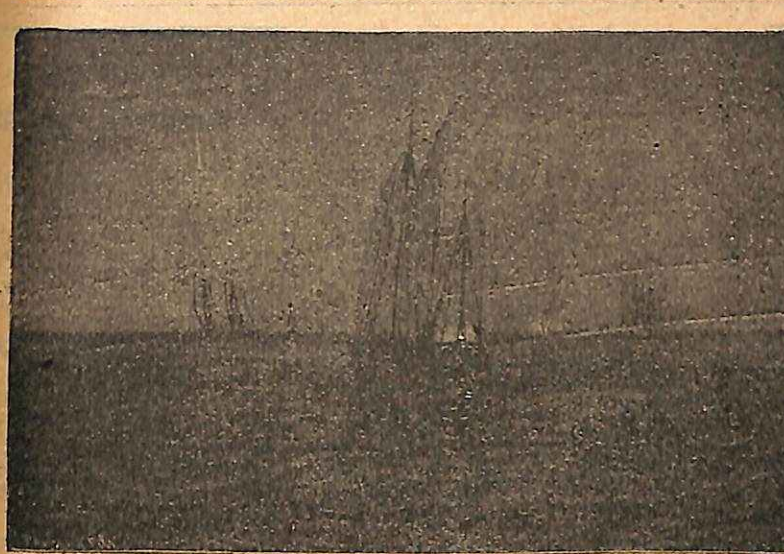
— Καλά, σταθήτε να ιδούμε..., φώναξε ο καπετάν Κουπιός, σκουπίζοντας τη δρύση του ματιού του με το μανίκι της μπλούζας του. Να μη μιλούμε δλοι μαζί... Τι ώρα ήταν σάν έφυγαν τα στρίγγλικά;.. Απομεσήμερο; Καλά. Έκείνη την ώρα, αν βγήκαν έξω από το λιμάνι, θα τα πήρε το ρέμμα και θα πήγε ίσια κατά τ' Βράχο των Γλαρών. Κανένας από σάς φάρεσε κατά κείνο-και το μέρος;.. Έ σό, Χοιρομέρη, Άγκιστρη, Φουκιώτη, δεν είδατε τίποτα κει πέρα; Δεν καταλαβατε τίποτα;

— Νά σοφ πώ, είπε ο Άγκιστρης: μια ώρα από το ήλιο βράσιμα, είδα κατά το βράχο σά φωτιά.

— Και δέν έκαμες τίποτα; Μη σοφ φάνηκε πώς άπίνω στο βράχο είχαν τραπέι; γώς διακρίνατε καμιά παρέα;

— Μοφ φάνηκε σά φωτιά κι' είπα πώς ίσως είναι φωτιά, αποκρίθηκε ή συχα ο Άγκιστρης.

— Και μ' αυτό ήσυχάσες! Και δέν

«Τα φανάρια των πλοιαρίων έλαμπαν στο πέλαγο...» (Σελ. 208, στ. γ')

κοίταξες να δεχθώθης καλύτερα τί είναι! Άμ καίμενε μποφό, χωρίς άλλο θάταν τα παιδιά κι' έβαλαν φωτιά στη βάρκα τους.

Και γυρίζοντας στους χωρικούς, που ήταν τριγύρω του και τον έβλεπαν στο στόμα, έξακολούθησε:

— Καταλάβατε λοιπόν τί έτρεξε; Η βάρκα τους έσπασε στους βράχους και δέν είχαν πώς να γυρίσουν πίσω. Τότε της έβαλαν φωτιά για να την ιδούμε από μακριά και να τρέξουμε να τα πάρουμε. Αιτό είναι έλο κι' έλο. Νά ιδούμε τώρα και ποιά βάρκα πήραν. Φαντάσου, λέει, νάταν ή δική μας!

Και κοίταξε τη γυναίκα του σά να θέλε να τη ρωτήσει. Η κυρά Κουπιά όμως χαμήλωσε τα μάτια και δέν είπε λέξη.

— Χμ! δέν τώπα έγω; έξακολούθησε ο Κουπιός. Άχ, τα στρίγγλικά! Κι' ήταν δλοκαίνουρη! Πάνε πενήντα χρόνια φράγκα! Καήκανε όπως καίγεται ένα κουτί σπίρτα. Βγάλανε το φωμί τους!

— Μά, καπετάνιο μου, είπε τότε ένας ναύτης του Κουπιά: μη σοφ φαίνεται παράξενο. Τέτοιο παιχνίδι έπρεπε νάν το περιμένης από πα δλ σάν το δικό σου!

— Θα το δείξω έγω! ποδ θα μοφ πάη; δέν θα μοφ γλυτώση το σκυλί; Θα φάη έξλο ποδ θα βίλη και σέν κόρφο του. Μά έσ, παλιομοδίσο, ποδ κατηγόρησες το παιδί μου, σοφ λέω πώς χίλιους σάν και σένα κίνει ο γιός μου! Έσ, μωρέ φιλότιμε, χίχχα, τιποτένιε, έσ, μίλησες έτσι για το έβουπότερο παιδί του χωριού; Άμ' είχε το λόγο του ποδ έκαψε τη βάρκα, κι' αιτό το καταλαβαίνεις και σό γιατί τα παιδιά θάταν τώρα έδω αν ή έσλαφεντιά του, ο κδρ Άγκιστρης, δέν έσχνυσε το χρέος ποδ έχει κάθε ναυτικός. Άντε να

πλαγιάσης, φοφίμι!

— Έπειτα, καπετάν Κουπιά, έπειτα τί λες νάγεις; ρώτησαν οι μητέρες κλαίγοντας.

— Άμ δέν είναι δύσκολο να το καταλάβετε! ήρθαν τα κύματα, τα σάρωσαν από το βράχο και πάνε δουλειά τους. Έκ'ός πια αν ό τε-

τραπέρατος εκείνος ο γιός μου, βρήκε κανένα τρόπο να σκαρφαλώση στο Γλαρόβραχο και τα τράβηξε άπάνω ένα ένα.

— Θα σκαρφάλωσε, άιτρα μου, θα σκαρφάλωσε! φώναξε ή κυρά-Κουπιά: άμ δέν το έρεεις το παιδί σου άντρα μου, τί μωαλό και τί καρδιά ποδ έχει; Ο ίδιος ο πατέρας του δέν είναι;

— Άν το κατάφερε ή μαίμου να συρθή χειροπόδαρά ως την κορφή...

— Το κατάφερε, άντρα μου! Είναι άπάνω στην κορφή, τον βλέπω! φώναξε ή δόσυχ μητέρα ποδ τη φωτίσε ξαφνικά ή μητρική στοργή.

— Άμ τάλλα παιδιά; ρώτησε τρέμοντας ή κυρία Ειρήνη.

— Μείνε ήσυχη, κυρία μου! της αποκρίθηκε ή γυναίκα του Κουπιά. Δέν τον έρεεις το γιό μου! Αφού αότς είναι πάνω στη κορφή, μαζί του χωρίς άλλο είναι και τάλλα παιδιά. Έγώ τα βλέπω από δω. Νά, άπλώνουν τα γεράκια τους και μάς ζητούν βοήθεια. Τώρα, τώρα, πουλάκια μου! Σταθήτε κι' έφτασαν να σάς πάρουν!

— Έ, ποδ είστε; φώναξε τότε ο καπετάν Κουπιός. Φουκιώτη, Πλημμύρη, Χοιρομέρη, έλοι οι πατεράδες έλατε μαζί μου! Έχουμε δουλειά και δουλειά. Θέλουμε χέρια. Άν είν' ακόμα στην κορφή και δέν τα σάρωσε το κδ-

μα, θα τα βροδμε. Έ, γυναίκες! φέρτε μας κουμπάνια! ζάχαρη, ρακή, κρασί, σκεπάσματα! Γρήγορα, κουνιθήτε! δέν έχουμε να χάνουμε καιρό! Και σεις, άγισ δέσποτα, παρακαλέστε το Θεό για κείνα και για μάς.

Η φαρόβαρκα, φορτωμένη, ήταν έτοιμη να έσκινηση. Άλλά τη στιγμή ποδ ο Καπετάν Κουπιός έτοιμαζόταν να πηδήση μέσα, ένωϊωσε να τον τραβή κάποιος από το μανίκι.

Ήταν ή κυρία Ειρήνη, ποδ είχε τρέξει ως το σπίτι της και ξαναγύρισε με διάφορα πρόχειρα φάρμακα κι' ένα έπανωφόρι.

— Καπετάν Κουπιά, είπε στο γεναίο θαλασσινό, δίνοντάς του το έπανωφόρι. Το παιδί μου και τα μάτια σου!.. Είναι το μικρότερο απ' όλα και δέν είναι συνειθισμένο... Θα ύπέφερε πολύ... Έκείτα είναι κι' έρημο. Δέν έχει έδω τον πατέρα του για να το σώση. Καπετάνιο, με παίρνεις και μένα μαζί σου;

— Τι λες, κυρία μου! Νά σε πάρω μαζί; Αυτό δέν γίνεται!.. Άλλά να είσαι ήσυχη. Όλοι θάχουμε το νοφ μας. Άσε τη δουλειά άπίνω μας κι' έννοια σου. Ο Στεφανάκης σου είναι παιδί δικό μας. Έχει δώδεκα πατεράδες έδω και με τη βοήθεια του Θεού θα το φέρουμε στην άγκαλιά σου το άγγελούδι σου.

Η φαρόβαρκα χόρφε λίγο άπάνω στο κδμα κι' έπειτα έσκίνησε.

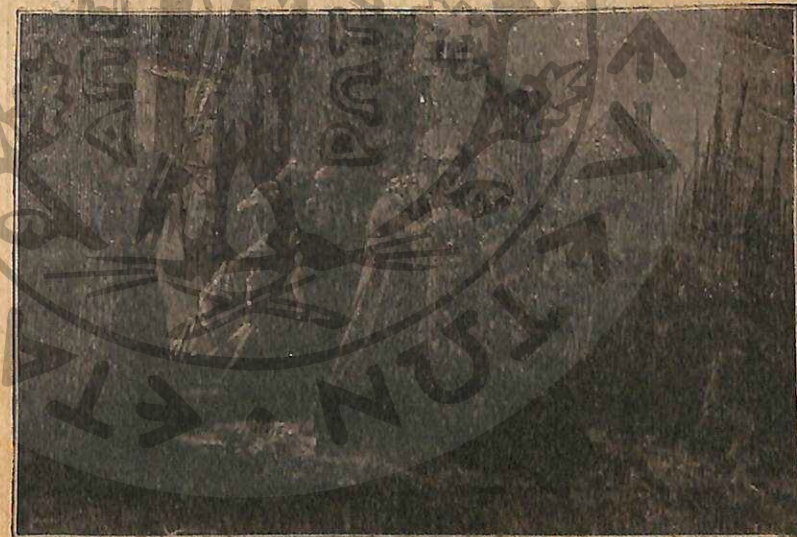
ΙΘ'.

«Όλα έκτος από ένα!

Οι κάτοικοι του χωριού, κι' αφού έφυγε ή φαρόβαρκα, έμειναν στην παραλία έλο το ύπόλοιπο μέρος της νύκτας. Ποδ δρεξή για φαί, για κρεβάτι, για ύπνο! Καθόνταν λοιπόν κι' έκαναν διάφορες όμιλίες

(«Έπειτα συνέχεια»)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ και Γ. Ε.

«—Κουπιά, τέκνο μου! είπε ο εφημέριος...» (Σελ. 213, στ. γ')

— Μή, Νίνα !..
— ' ε θεά !
... από τὸ Απολόγου...

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

369. Carré Syllabique

* — * — *

- 1.—Fameux aviateur Français.
2.—Quartier et pont de Venise.
3.—Sujet du sultan.

* Εσάλη ὑπὸ τ. Ζουλοῦ

370. Mixte.

a fr e-frgr-o dvnt oco.

* Εσάλη ὑπὸ τῆς Σμύρνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 8

99. Καπαδοκία (κάπα, δοκεῖ, α.)—100. Κῆθηρα—Θήρα.—101. Γάγγλια—Λγγλία.—102. Ρήγας γήγας.

108 Σ Σ Α Α
Α Ο Ν Ι
Κ Λ Ε Λ Δ Μ
Λ Ε Ε Ι Υ Η Α
Ε Β Π Λ
Ι Η Ο Σ
Ω Σ Σ Σ

104. ΚΑΙΓΟΥΛΑΣ (Ἀλάσκα, Λουκάς, Ἰλιάς, Γλαῦκος, δὲκίς, ὕαλος, Σαούλ.)—105. $8 \times 6 + 2: 10 = 50$.—106. ΔΟΝΑΙΝΟΝ (Ἀδ-
κος. Ὄθων, Νότος, Δυρσίος, Ἰά-
σων, Νικόλαος, Ὅσσα, Νέρων.)
—107. Μὴ πῖσι πιστεῦε.—108. Ἡ
πίστις σου σέσωκέ σε. (ὑπ' εἰς τ'
εἰς ου-σὺ καὶ σε.)—109. Mi-
graine (mi,graine.)—110. L'eau.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Νέος Τιμοκατάλογος]

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παραθέσει ἀριθ-
μοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-
δρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ
δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.]

Ἀδελφούλα μου. δρ. 15 (1,40
καὶ 4.)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5.)
Ζακυνθινὸ Μαντήλι, δρ. 10
(1,40 καὶ 4)

Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8 (1,50
καὶ 5)

Κωμωδία τοῦ Ἀριστίου, δρ. 3.
(1 καὶ 2,80.)

Λέξη Μαλαρός, δρ. 3. (1 καὶ
2,80.)

Μητρούα, δρ. 5 (1 καὶ 2,80.)

Πορτὶες στὸν Ἥλιο, δρ. 10,—
(1,40 καὶ 4.)

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5.)

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20
καὶ 3,50.)

Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι,
δρ. 28 (3,80 καὶ 8)

Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80.)

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ἰσαβίλα.—Ὁ Κόσμος καὶ ὁ
Κόσμος.—Σάχη καὶ Παπα-
ρόντες.

ΟΛΑ Τ' ἈΔΕΛΦΑ
ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' — 1019)

Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, Σμύρ-
νη, Ἀὐτὸν Φασουλᾶκη, βραβεῖα
ἐλάβατε; ἔστειλα. Ἀτυχος

[ΚΓ' — 1020]

“ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ”, ἄλλες βάπτι-
σες ἔχομε; ΑΓΝΟ ΠΕΡΙ-
ΣΤΕΡΑΚΙ, ἐχεμύθεια, ἀκούς;

ΜΑΓ·ΣΣΑ

[ΚΓ' — 1021]

Ἡ νέα μου Δ/—ς μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου: Χαράλ. Μ. Τύμ-
βιον, Ταχυδρ. Κιβώτιον 180,
Λευκωσία Κύπρου.

Τοὺς φίλους μου ἀποχαιρετῶ.
Κόμησα τῶν Ἀχαρνῶν, δὲν ζή-
τῶ τὸ ὄνομά σας, γιὰ τὸ ἐξυ-
ρῶ. Ὅνειρον τῆς Κύπρου

[ΚΓ' — 1022]

Γιὰ τὴ γιορτὴ σου, Καπετάν
Καραπίπρη, πὺλ τὸ ψευδῶ-
νυμόν σου ἀντιπροσωπεύει τὸν
λεοντόκαρδο ἅ τὸ τῆς Ἑλλάδος,
τὸν Πλαστήρα, χρόνια πολλά. Νά
μοῦ ζήσῃ, ἀγαπῆτέ μου φίλε.
Ἀργοπορήσας Δημ. Γ. Ἀννίος

[ΚΓ' — 1023]

Βασιλίσσα στὶς Παπαρόντες,
θεσμότατα εὐχαριστῶ. Κίρκη,
ὁ Καρουνμποκαρκαλῆτος τὰ χρεῖ-
σάσθηκε! Σμύρνη, Πορφυρογέν-
νητη, φταίμε μεῖς;

Πανταχοῦ Παρῶν

[ΚΓ' — 1024]

Παρακαλῶ ὅσας μοῦ στέλλουν
γράμματα νὰ βάζουν τὸ ἀνά-
λογο γραμματόσημο. ἄλλως δὲν
θὰ τὰ παίρνω.

Ἀφελὴς Κυπριοπούλα

[ΚΓ' — 1025]

Κλωθῶ, δέχομαι· περιμένω. Ἀ-
κρατε, ἔστειλα. Βασιλίσσα στὶς
Παπαρόντες, ἀλληλογραφεῖς;

Ἀφελὴς Κυπριοπούλα

[ΚΓ' — 1026]

ΑΤΥΧΕ, κάτι βλέπω, ξεσηκώ-
νεσαι ἀπ' τὸν Ποταμό· γιὰτί;
ΟΥΡΑΝΟΣ

[ΚΓ' — 1027]

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΙΤΟ, τί
θὲς νὰ πῆς μετ' ἐμὲ; Κάτω τὰ
κορίτσια; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.
ΟΥΡΑΝΟΣ

[ΚΓ' — 1028]

Ρίτα, Ἀρχιδιάβολε, Χαλίκου-
ροπούλα, Τρουγέρα, Ἀτυχε,
ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Στείλατε
μέσφ Διαπλ. Γνήσιος Ἑλλήν

[ΚΓ' — 1030]

ΧΡΥΣΑΥΓΗ, εὐχαριστῶ διὰ πρό-
χτασιν ἔστειλα· περιμένω ἰδι-
κόν σας.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ

[ΚΓ' — 1031]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν Δια-
πλασιόκοσμον, χαρετῶ ἅπαν-
τας, ἰδιαίτερος ΤΡΕΛΛΗΝ ΑΓΑ-
ΠΗΝ καὶ ΜΑΓΙΣΙΑΝ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΑΜΠΕΛ

[ΚΓ' — 1032]

“ΕΝΩΣΙΣ”, γιὰ νὰ ξέρης: ΓΙΑΜ-
ΨΑΜΨΙΚΟΣ=Φαράς, ΟΛΥ-
ΜΠΟΣ=Φινόπουλος καὶ ΚΛΕΟ-
ΒΙΣ=Μπαλῆς. ΟΡΦΕΥΣ

[ΚΓ' — 1033]

Πρωτομπαίνοντας στὸ ἀνθό-
σπαρτο σαλονάκι τῆς Διαπλά-
σεως, χαρετῶ ὅλα τὰ ἀδελφάκια
μου: ΤΖΟΚΟΝΤΑ

[ΚΓ' — 1034]

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι,
τὸ γνωρίζαμε! Τὸν νοῦ σου.
Κόμης Ρουφίλλερ

[ΚΓ' — 1035]

Ρίτα, Ἀφ. Γυμνασιόπαι, Ζου-
λοῦ, Μπερμπαντάκο, Τριαντα-
φυλλένιο Μπουκετάκι, Δοξασμένε
Τσολιά, ἓνα τετραδιάκι σας Μ.
Μ. μέσφ Διαπλ. θὰ ἦτο ἡ μεγα-
λυτέρα μου εὐχαρίστησις.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

[ΚΓ' — 1036]

ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ, Μωρά μου, δὲν πᾶ-
τε νὰ πνιγῆτε πὺλ θὰ σᾶς φο-
βηθῶ; Βαστάτε, ἂν μπορεῖτε, τὸ:

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

[ΚΓ' — 1037]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως ἔχω σκοπὸν νὰ
καμῶ ἄνω κάτω τοὺς ἐχθρούς
τῶν Κινέζων καὶ ἰαίτωρας τὴν
Ἀργοναυτικὴν Ἑνωσιν.

ΛΟΝΓΚ·ΣΙΝΓΚ

[ΚΓ' — 1038]

“Ἀργοναυτικὴ Ἑνωσις”, τὸ κα-
ράβι σου δὲν μπορεῖ οὔτε
νὰ κουνηθῇ μετ' ὅσα κουπιὰ ἔχει.
ΤΡΕΜΕΤΕ... ΛΟΝΓΚ·ΣΙΝΓΚ

[ΚΓ' — 1039]

ἔχομαι ἀλληλογραφίαν μετ' ὅ-
λους τοὺς Κινέζους.

ΛΟΝΓΚ·ΣΙΝΓΚ

[ΚΓ' — 1040]

Μάγισσα, ἔστειλα, Καρεῦμπα,
Καρκαλίτσο, ἀρχίζετε λίγο
λίγο νὰ ἀποσύρεσθε ἀπὸ τὴν ιδέ-
αν σας· καλὰ πὺλ κάνετε, γιὰτί
ἄλλοιως θὰ πάθετε καὶ ἄλλα ἄ-
πὸ τὰ κορίτσια. Ἐσμε

[ΚΓ' — 1041]

ΛΙΖΤ, εὐχαριστῶ ἦταν ἀνάγκη;
Οἰκονομίσω, παρακαλῶ, γρα-
ψε. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΕ, δε συγ-
χαίρεις τοὺς ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ;
Φιάκα, δὲν τόκανα ἀπο παληκα-
ριά, μονάχα γιὰ VENDETTA!!!
Πατρίς, καλὰ. ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ' — 1042]

Τσιν-Τσάον, εἶσαι ὁ Μητσόλου-
λος. Πέτ...

[ΚΓ' — 1043]

Ἑλληνικὴ Ἐπαναστασις, Σύλ-
λογε «Κρήσσα», δεχόμεθα
συμμαχίαν σου. «Κράτος Σμύρ-
νης», συμμαχοῦμε; Ὁ Ἀρχη-
γος Ἀθανάσιος Διάκος, ζητοῦν-
ται μέλη· γράψατε: Βούλγαρη
17, Ἀθήνας.

[ΚΓ' — 1044]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
Προκηρύσσω Διαγωνισμόν καλ-
λιτεχνικῶν καρτῶν ἀγράφων.
Βραβεῖα: α') Πρῶτος ὁ Νικητὴς, β')
Κακός Δρόμος, γ') Μητρούα.
Συμμετοχὴ εἰκοσάλεπτος. Προ-
θεσμία δέμημος. Στείλατε: Ἀν-
δρέαν Ρακοπούλου, Πάρνηθος
28, Ἀθήνας.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

[ΚΓ' — 1045]

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ
Η «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΕΚΙΝΟΥ»

[ΚΓ' — 1046]

Αργῶ, Νόρμα, Τούλα, Παντα-
χοῦ Παρῶν, Μάγισσα, Χρυ-
σαυγὴ, Μπερμπαντάκο, Ἰδιαν-
σμέ, Ἰαβέρη, Τρελόπαιδο, Γλυ-
κοχαράμα, Σκόρπια, Φύλλα,
Σκουπιδιά, Ἀρη, Κίρκη, θὰ με
γέμισε χαρὰ ἓνα σας τετραδιάκι
μέσφ Διαπλάσεως. — ΤΡΙΑΝΤΑ-
φυλλένιο ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ.

[ΚΓ' — 1047]

Εἰσερχομένη εἰς τὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως, εὐχομαι κα-
λὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.
Ἀναλία

ΚΓ' — 1048

Γοργόφερη Νίκη, ἔστειλα. Ἀ-
νοῖξ. Τριαντάφυλλο, καλὸ τα-
ξίδι· πρόσχε μὴ σὲ πειράξῃ ἡ
θάλασσα. Δοξασμένε Τσολιά, ἔ-
στειλα Δ[ισιν] μέσφ Διαπλ. Μο-
σχομ. τῶν Παρισίων, ἐφυγες;
πέσ μου. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ
ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ.

[ΚΓ' — 1049]

Μπολοεβίκε, εὐχορίστως μέσφ
Διαπλ. Λίστ, Μ. Μ. ἔστειλα.
Ρεζεντ

[ΚΓ' — 1050]

Κνώσιε, θὰ μοῦ ἀνταποδώσῃς
τετραδίο ὅταν γηράσω; Ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μ. μετ' ὅποιονδὴ πο-
τε. Δερδενές, Ρ. Γ. Πειραιῶ.

ΣΑΝΣΕΛΩΡ

[ΚΓ' — 1051]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ἔλοντας νὰ κάγω Album Καρ-
τῶν καὶ Μ. Μυστικῶν, γιὰ νὰ
ἔχω ἀνάμνηση τῆς Διαπλασιακῆς
ζωῆς, παρακαλῶ ὅσους καὶ ὅσες
θέλουν νὰ στείλουν στὴ διεύθυν-
ση: Λουκιανὸν Μούλαν, Πατρῶν
17, Θεσσαλονίκην. Ὅθι βρεθῶ-
σκ χωριστὰ μετ' Α', Β', Γ' τόμον
τῶν «Ἀθλίων» καὶ «Θείας Κω-
μωδίας» τοῦ «Δάντου». Προθεσμία
μήνας. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

[ΚΓ' — 1052]

Βεατρίκη, Ἐπαύση, Ρίτα,
Τζέμπα, Ἀφ. Γυμνασιόπαι,
Τριανταφυλλένια, Σμύρνη, καὶ
σύλλογοι «Μόξαρε», «Ἀργοναυ-
τικὴ Ἑνωσις» καὶ «Κινεζικὴ δη-
μοκρατία», τιμὴ θὰ τὸ θεωροῦ-
σα ἐὰν ἐλομβάνατε μέρος στὸ δια-
γωνισμό μου, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

[ΚΓ' — 1053]

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως ἔχω σκοπὸ νὰ
τὸ φέρω ἄνω κάτω. Ἀμάνι...
φυλαχθῆτε...

ΡΟΚΑΜΒΟΛ

[ΚΓ' — 1054]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου:
Βράβευσα τὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-
ΛΕΝΙΑ καὶ τὸν Τουνουτζάκη. (Ι-
σότητος· δευτέρου: Παράσχος).
Βραβεῖα στέλλω. Μπολοεβίκε, στέλλω.
Ὁρηνε Μάννας, ἡ Αὐτο-
κράτειρα, ἡ Ἡλιοτρόπιον κλπ.
εἶσαι πολὺ παράξενο: χωρὶς νὰ
σοῦ προτείνω μετ' Μ. Μυστικὰ τὶ
στάνεις καὶ... εὐχαριστεῖς μάλι-
στα γιὰ τὴν πρότασιν;

Ἰωνίδης Οὐρανός

[ΚΓ' — 1055]

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιό-
κοσμο χαρετῶ ἅπαντας.

Κερκινέζος

[ΚΓ' — 1056]

«ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΗΤΗΤΟΣ»
Ἀργηγός: Καπετάν Τρομάρας, ὁ
Πουργός τῶν Οἰκονομικῶν·
Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, Πολέμων·
Καλὸν Τεχνόν· Ἀήτητος Γί-
γας, Ἀντιπροσωπεῖων· Ἀγγελίων·
Βουρκομένο Σύννεφο. Δεχόμεθα
μέλη Ἀντιπροσώπους. Γράψατε:
Ἐρμάν. Μονογυιόν, Νιγρίτα Σερ-
ρῶν.

Σύλλογε «Νίκη»: Λαβύρινθος
= Ἀνδρόνικος. Κρίμα εἰ;

Σία Καπετάν Τρομάρα

[ΚΓ' — 1057]

Διαγωνισμὸς Παιδικῶν Πνεύμα-
τος παρατείνεται 2 μῆνας.
Δίσις: Μπασιάκον. Γυμνασιόπαι-
δα, Θήβας. Συμμετοχὴ δραχμῇ.